

(המשך מעמוד 23)

בעניין זה. האירוע במלון-הפאר היה, כמר בן, על חשבוננו של אבי החתן. היום ידועים מיפעלו של שפירא בכל העולם. התוצרת שלהם היא כה מעולה, עד שהשאה הפרסי, לפני שהופל, ביקש משפירא להקים מופעל של שתיים ולמכור ידע באמנות זו לארץ שהיא מולדת השטיי-חיים הבלתי-מערערת. שטיי-חיים כרחל מפא-רים כימעט כל בניין ציבורי גדול המכבד את עצמו ברהב-העולם. שפירא עצמו מפקח על ההזמנות הגדולות או היוקר-תיות, ומבלה ימים מעטים בארץ. במרבית ימות השנה הוא נמצא עשרות אלפי רגל באוויר, או במסעדות ובתי-מלון כשרים בבירות אירופה, ארצות-הברית או ה-מזרח-הרחוק.

עסקים - רק ביום

מרות הצדקתו המיסחרית לא איבד שפירא מלמדנותו הידועה, מחוש-ההומור שלו, ממדיבתו ומהנאתו

שפירא עם בנקאי דוינמן הנכנסים הצילום

משיחת חכמים מפולפת. מדי יום הוא לומד דף גמרא, ממש כפי שנהג בהיותו תלמיד ישיבה: "המזל שלי" הוא אמר פעם לדידו, "שהגויים לא עושים עסקים בשעות הלילה, כך שאני יכול ללמוד מדי לילה". למרות עיסוקיו הרבים, הוא מקפיד להיות ראש מישפחה מסור וגאמן. ידידיו הקרובים אומרים עליו שהוא אב נפלא וחמשת ילדיו, שלושה בנים ושתי בנות, ובעל מסור.

כשהחליט הרבי מגור שהוא רוצה את שפירא בראש רשימת אגודת-ישראל, היתה זו מכה פוליטית קשה לעסקני האגודת דה ולחברי הכנסת שלה, שכולם התמודדו על ראשות הרשימה. היתה זו ככל הנראה, הסיבה לכך שהרבי החליט דווקא על שפירא. אולם תדהמתם של אלה היתה קטנה לעומת זו של שפירא, שהיה באותה עת במסע עסקים בארצות-הברית.

שפירא מעולם לא חשב להיכנס לפולי-טיקה, ובוודאי שלא במסגרת הצרה של אגודת-ישראל, כפי שלא חשב אף פעם לחזור ללימודי תורה, או להשתמש בתואר הרב שאותו הוא נושא. שלא כמו רבנים אחרים, הרואים זאת כמציגה להשיא זוגות בישראל, מסרב שפירא להשיא אפילו את ידידיו הקרובים ביותר. פעם הוא הסביר זאת: "השליחות שלי זו התעשייה. כשאני יוצר מאת ואלפי מקומות עבודה ליהודים, אני מרגיש שאני עושה מיצוי גדולה יותר מאשר לעסוק בהוראה, או חס וחלילה בפוליטיקה."

כשסילפן אליו ערב יום-העצמאות, למלון הפאר שבו התגורר בניו-יורק, אחד מעסקני אגודת-ישראל הציע לו את המקום הרא-שון ברשימת האגודה לכנסת, דחה שפירא את ההצעה בתקיפות רבה. יומיים אחר כך הודיע לו אותו עסקן שההצעה יצאה ממיסגרת הצעה והפכה להיות הוראת הרבי מגור. בסני הראו כנו אפילו האיש החוק של התעשייה הישראלית אינו יכול לעמוד, ושפירא הסכים מיד.

קשה להניח שמישהו מבין עסקני אגודת-ישראל שמח למינויו של שפירא, אך במטה המערך היתה שימחה גדולה. שפירא נחשב למפאייניק של אגודת-ישראל, ולי איש כמעט ואין ספק, שעד כמה שזה יהיה תלוי בו, תצטרף אגודת-ישראל לקוא-ליציה עם המערך. יוסי ינאי

(המשך מעמוד 57)

אולם מרגלית היה מוכן לשידור. הוא הביא עימו מיסמכים, שהוכיחו שאין לי-סמוך על דיברי יצרני-הדגלים האחרים. מרגלית הצליח לקבל הצעות-מחיר שונות לגמרי מהצעות-המחיר שאיתם נתנו יצרני-הדגלים המתלוננים. ושאל: "מתי אתם רוצים להאמין להם? כשהם רוצים לנגח מיתחרה ולנקום ברדיו, או כשהם מגי-שים הצעות-מחיר ריאליות?" מרגלית גם הצליח להוכיח שייצור דגלי-הפלסטיק נתן הצעות-מחיר נמוכה, משום שידע שאין כל כוונה לרכוש אצלו דגלים, אלא רק להוכיח שייצור אחר לקח מהיר מופרו כביכול.

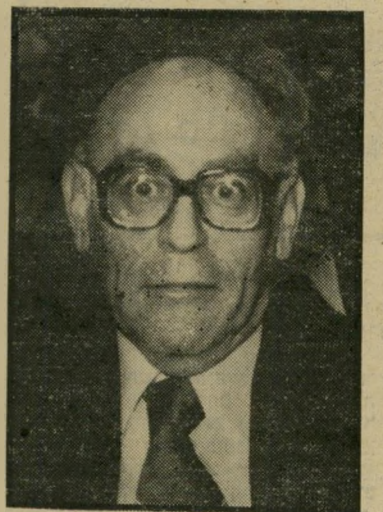
פניהם של רפי גינת וירין קימור חוורה. הם עמדו מול איש רדיו וטלוויזיה מיק-צועי, שטח גם להכין היטב את שיעורי-הבית שלו. ליד מרגלית הם נראו חוברים ועלובים.

לגמור חשבונות

מרגלית לא הירפה. בנימוס רב הוא לעג והתעלל בעורכי התוכנית ובמפיקיה. היועץ-המישפטי של הרשות, נתן כהן, הבין שעומד לקרות אסון. אם התוכנית היתה משודרת, היא היתה מציי-גה את עורכי כלבוטק ומפיקי תוכנית זו באור שלילי ביותר, ולדבר היה השלי-כות גם מעבר לאותה תוכנית שעסקה בדגלים. בעיקר לנוכח העובדה שנגד כלבוטק עומדים עתה כמה מישפטי-דיבה.

כהן מיהר לטלפון והזעיק את לפיד. לפיד פרץ לאלפון באמצע ההקלטה והחל לצעוק על מרגלית: "אתה לא תעשה לנו את זה. אנחנו נקליט את התוכנית מחדש, ואתה לא תגיבי על הדברים כמו שהגבת." מרגלית סירב: "אתה יכול לפטר אותי אם אתה רוצה, אבל אני אגיד בתוכנית רק את האמת. אני לא יומתי את התוכ-נית, אבל אם אתם רוצים תוכנית על מיבצע הדגלים, בבקשה, שזו תהיה תוכ-נית עם כל האמת."

לפיד היתה באותה עת פגישה עם ראשי משרד האוצר, והוא לא יכול היה להמשיך ולנהל את הוויכוח. הוא הורה להמשיך את הקלטת התוכנית מהמקום

יועץ-מישפטי כהן S.O.S. לפיד

שבו היא הופסקה, והודיע שיבוא מאוחר יותר כדי לצפות בה.

כעבור שעה, כשהסתיימה הקלטת ה-יתוכנית, חזר לפיד. הוא צפה בתוכנית במלואה, והורה לנגנון אותה. למרגלית הוא אמר: "אני לא אתן לך לעשות צחוק מהטלוויזיה, אבל עוד לא גמרתי אתך את החשבון." אחר-כך הוא סילפן ללב ארי, וביקש ממנו לנזוף במרגלית: "הוא איש מיקצועי ולכן הוא הצליח לעשות צחוק מהאידיויטים של כלבוטק, אבל אני לא אתן לכם להשמיק את הטלוויזיה." לביארי שתק. במילחמה בין הרדיו ו-הטלוויזיה הוא זכה בעוד נקודות לטובתו. למפיקי כלבוטק נותר זמן מועט כדי להטיל תוכנית אחרת. התוכנית על דגלי יום-העצמאות נגזזה סופית, ולפיד הסביר את הגניזה לעיתונאים: "התברר לנו ש-אין שום חומר של ממש." את זאת היה לפיד יכול לדעת לפני שהושקע כסף רב בהכנת התוכנית. יוסי ינאי

אונס פתח האשפה

אונס יש תמיד שני צדדים. אבל לאונס שבו נאשם ששת רונן יש שני צדדים מוזרים מאוד. הגבר התימהוני, בן ה-39, נאשם בכך שבחודש פברואר השנה, בלילה קר וגשום, הסתובב בצפון תל-אביב. בערך בשעה אחת אחר-הצות, ראה צעירה בת 22, הממרת לביתה. הוא עצר אותה, תפס בצווארה ואיים עליה כי ירצח אותה, ויגמור עליה. ואז גרר אותה במשך שעות ארוכות מחדר-אשפה אחד לשני, ובמרתון מפחיד ביצע בה שני מעשי-סדום, וכמה מעשי-אונס. בכל פעם בחדר-אשפה אחר של בית משותף.

בשעות-הבוקר הגיעו השניים לקירבת ביתה של הצעירה, ואז נכנס איתה לבית, ושם ביצע בה את האונס האחרון לאותו לילה, בחדרה שלה, כאשר הוריה ישנים בחדר הסמוך.

בעת פתיחת המישפט מונה לששת סני-גור, כפי שדורש החוק בעבירות חמורות כאלה. אך ששת, בנימוס מירבי, ביקש לשחרר את עורכי-הדין. הוא אמר לעורך-דין, יצחק וינוגרד, שמונה לו: "אני מבקש את סליחתך, אבל איני זקוק לעזרתך. איני מוכן לקבל הגנה, ואני מבקש ממך שלא תיעלב. אין לי שום דבר נגדך." בפני השופטים, חנה אבנור, ישראל גלעדי ונחמיה בר, חזר ששת על דבריו. בית-המישפט, למרות הפצרותיו, החליט להשאיר את עורכי-הדין לצידו, כדי שיעזרו לו בחקירת עדים, וקרא בפני הנאשם את כתבי-האישום המפורט.

"המישפטה רודפת אחרי"

לפני ששמע את כתבי-האישום ואמר לבית-המישפט: "בכביש, כן היא ואני התמוזנזנו, אבל לא בכוח, ולא עשיתי לה את המעשה הזה מאחור בכביש, שום דבר. לקחתי אותה, הכנסתי אותה אתי ביחד ואמרתי לה: תשמעי, המישפטה רודפת אחרי. אחרי שהיא שמעה על העבר הפלילי שלי, אז הסברתי לה שאני מפחד שיארא אותי בשעה כזאת בכביש, כי אני ארבע שנים מחוץ לבית-הסוהר, וכל הזמן המישפטה רודפת אותי. ואני פוחד שאני אעצר, אז נכנסתי איתה, על-מנת שהשופטים שעברו בניידת לא יחשבו שבאתי לפרוץ. עם התמוזנזנו, אבל לא בעלתי אותה, לא מקדימה ולא מאחורה." אחר-כך, בקטע שהייתי אצלה בבית, כן שכנתי איתה, אצלה בבית, בחדר שלה. כמו שהיא אמרה. אבל מרצונה. היא שיתפה פעולה, היא הלכה וחזרה. יותר מכך, המפתח של הבית היה אצלה, היא הכניסה אותי..."

עדת התביעה הראשונה עלתה על דוכן-העדים, והפרקליט, אברהם לנדשטיין, חקר את איילת. התלוננת, היא צעירה תל-אביבית בת 22. בחורה משכילה, מבית טוב בצפון-תל-אביב. טקטניקומה ושמן מונת, עמדה מול מבטי הנאשם, והעידה בדלתיים סגורות.

מישפטה איילת:

שם בדוי. השם האמיתי נאסר לפירסום.

בלילה בין ה-4 ל-5 בפברואר הלכתי עם ידיד לסרט. אחר כך הייתי אצלו בערך חצי שעה. בערך באחת וחצי יצאתי לבדי בדרכי הביתה.

הדרך מבית הידיד לביתי אורכת כעשר דקות. פיתאום שמעתי קריאות: "רותי, רותי!" אני התעלמתי מהקריאות. וראיתי דמות שהתחילה ללכת לעברי. הוא צעק: "בואי הנה, תעצרי רגע, תעמדי." הסתור בבתי ואמרתי: "תעזוב אותי, אני לא רותי." והמשכתי ללכת. הוא תפס לי את המעיל ואת החולצה. תפס אותי וחבק אותי. אני צרחתי צריחה חזקה, בתיקווה שמישהו ישמע אותי, הייתי גורא מבוהלת. הוא התרגז גורא מהצעקות שלי, והתחיל לגרור אותי אחריו.

הוא משך אותי לאיזה כוך בחצר, דחף אותי לעבר הקיר וצעק: "תשבי!" נתן לי מכה חזקה בראשי והושיב אותי בכוח. הוא אמר לי: "תיחרי ממני, אני מסומם ואני גם שיכור, אני כן-אדם מסוכן, תיחרי ממני, את עלולה לא לצאת בחיים, תעשי מה שאומרים לך ותסתמי את הפה." שיכנעתי אותו איך שהוא שיניח לי, ושאלך הביתה. הוא אמר: "בסדר, את תלכי הביתה, אבל אני ג'נטלמן, אני אלוה אורך עד הבית." הוא שלף שטרות כסף, ואמר שהוא מוכן לתת לי כסף למינות. אחר כך הוא אמר: "בניתיים את תישארי אתי, אני מסומם ואני צריך שמישהו יקשיב לי."

היה זה לילה חורפי, והרחוב היה ריק, הבהנתי במונית מתקרבת, ונפנפתי בידי. כשהוא ראה שהמונית נעצרת, הוא תפס אותי בידי וצעק לנהג המונית שיסע. הוא המשיך לגרוור אותי לתוך חצר, ושם הצמיד אותי בחווקה לקיר של מיבנה פחי-האשפה. הוא איים עלי שהוא יהרוג